

Leerrede over Handelingen 4: 12, uitgesproken op Woensdagavond 3-5-1950 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 118: 11

Lezen - Handelingen der Apostelen 4

Toespraak bij de bediening van het sacrament des Heiligen Doops.

Dat de God aller genade u, in deze zo ernstvolle zaak, toeschikke, wat gijlieden nodig hebt. Ik noem het een ernstvolle zaak, daar satan, zijnde de overste dezer wereld, alles op alles zet om aan het rijk van Christus afbreuk te doen.

Aan ons - nietig stof - is door God zaad toebetrouwd, waarin wij als de eerste hand hebben, om hen op te leiden in de leer en in de vermaning en dienst des HEEREN. Daartoe schieten wij in onszelf in alles tekort, maar nu hebben wij dit, dat die aanbiddelijke God Zich in de Doop vrijwillig aan ons zaad verbindt. Daarin ligt ook begrepen, dat, wanneer gij Hem nodig hebt, daarop pleit en Hem aanroept, gijlieden zekerlijk zult ontmoeten dat Hij een liefderijk God is, die spreekt:

Opent uwen mond;
Eist van Mij vrijmoedig,
Op Mijn trouw verbond,
Al wat u ontbreekt,
Schenk Ik,...

mild en overvloedig: óók licht, inzicht, verstand en wijsheid om leiding te geven, om vóór te gaan, en er als mede de hand in te hebben om op te leiden tot de kennis van Hem Die alles gewrocht heeft om Zijns zelfs wil.

Daarom wil ik u aanmanen: zoekt in het verborgene, zoveel als gij kunt, opdat Hij u genade toeschikke voor u persoonlijk alsook voor uw zaad. Dat gij hier voorbereiding moogt hebben, opdat wanneer de dag er is dat uw loopbaan en uw taak geëindigd zal zijn, gij zonder verschrikking voor Zijn rechterstoel moogt verschijnen om in blijdschap te bekennen: hier zijn wij en het zaad dat Gij ons genadiglijk schonk, tot eeuwige dankzegging en heerlijkheid aan Zijn Majesteit. Dat zij zo.

Johannis; ik doop u in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Amen.

Staande gezongen Psalm 134: 3 – Dat 's HEEREN zegen op u daal.

Eindigen wij met dankzegging (Het dankgebed van het formulier).

Tekst:

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt gij in het twaalfde vers, uit het ons zoëven gelezen vierde hoofdstuk uit de Handelingen der Apostelen, waar Gods Woord aldus luidt:

En de zaligheid is in geen ander; want er is ook onder de hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welke wij moeten zalig worden.

Leerrede:

De aanleiding tot deze rede, deze prediking, die de apostel Petrus voor de Raad heeft gehouden is ons bekend, daar zullen wij dus niet lang bij blijven stilstaan.

Immers, de oorzaak was een man die kreupel was en die dacht - toen Petrus en Johannes opgingen naar de tempel - dat hij een aalmoes van hen zou ontvangen nadat Petrus tot hem gezegd had: "Zie op ons." Toen hij de ogen op hen hield, zei Petrus: "Zilver en goud heb ik niet, maar hetgeen ik heb, dat geef ik u; in de Naam van Jezus Christus, de Nazaréner, sta op en wandel!" En de kreupele, die als zodanig bij een ieder bekend stond, daar hij dagelijks bij de schone poort des tempels had gezeten, sprong op en ging met hen de tempel in, wandelende en springende, en lovende God.

Het werd een zaak van algemene bekendheid, zodat het volk te samenkwam. Petrus dat ziende, sprak met hen over God en over Zijn werken. Daarover kwamen toen de oversten, die hen gevangen namen, en hen rechterlijk onderzochten over de weldaad die geschied was aan een krank mens, waardoor hij genezen was.

Letten wij er dan in de eerste plaats op, dat het geen heidenen waren, geen mensen die in afgodendienst en in vijandschap tegen de godsdienst leefden, maar het waren de kerkelijke overheden die de apostelen gevangen namen. Dus mensen van aanzien, welke Mozes en de profeten beleden en ook spraken en geloofden in de toekomstige Messias. Tegen dezulken spreekt hier Petrus in vers elf, dat Christus de Steen is: "Die van u, de bouwlieden, veracht is, Welke tot een hoofd des hoeks geworden is."

Denkt het u eens even in, dat de kerkelijke overheden daar zitten, die bij al het volk zeer hoog aangeschreven staan; want zij konden zich beroepen op Mozes, op hun afkomst en geslacht, zij waren geen indringers, maar hadden hun ambt naar Gods Woord, naar Zijn wil en bevel, en dat er dan kortweg tegen hen gezegd wordt, dat zij diegenen zijn die Christus verwierpen, Hem verloochenden en dat, wat zij als kerkelijke overheden ook deden, God Zich daaraan niet stoorde, daar God Hèm gelegd had tot een hoofd des hoeks!

Wat zien wij daaruit? Dat, tenzij de genade Gods tussenbeide komt, de mens zó ver, zó ver van God verwijderd is, dat men zelfs tégen God is! Of dat nu de hoogste kerkelijke overheden zijn, of iemand die niet van God of gebod weet, noch van Wet en Evangelie, dat is allemaal hetzelfde. Dat brengt onze afkomst uit Adam met zich mede. Wij zijn vervreemd van de kennis Gods. Alleen de genade verlicht. Daarom wordt het genoemd: het is de Geest Die levend maakt.

Geven wij nu acht op de vrijmoedigheid van de apostelen, die hier met zulk een zekerheid over deze zaken spreken. Het is voor hen precies hetzelfde of zij nu medestanders of tegenstanders voor zich hebben. Waardoor is dat? Wel, zij waren in hun spreken niet als degenen die in de lucht slaan, want zij spraken niet hun eigen gedachten uit, zij hadden het niet over eigen inzichten, maar, bij hen was het, gelijk Johannes dat noemt: "Wij weten". Er was, uit Gods eeuwige genade, door die eeuwige Geest, gewrocht, wat Paulus deed zeggen: "Ik weet en ben verzekerd." Op een andere plaats wordt gesproken over: "Dingen, die onder ons volkomen zekerheid hebben." Zó is het in hun hart. Daarbij komt -- daar zij een ambt hebben en door Christus tot het apostelschap geordend zijn -- dat het de kracht en de genade des Geestes is, die hen als instrumenten gebruikt om de Waarheid als waarheid openbaar te brengen, waaruit zij zulke woorden spreken: "En de zaligheid is in geen ander."

Hier spreekt de apostel Petrus dus over de persoonlijke weldaden aan een mens geschied, alsmede over de grote genade Gods dat Jezus Christus de Zaligmaker is. Hij handelt hier dus over de openbaring van Christus in de genade als een werk in opgaande lijn. De zaligheid is in geen ander.

Letten wij dan op de zekerheid, de vastigheid waaruit hier gesproken wordt. Al doet het zich aanzien, dat alles tégen is en al worden zij gerechtelijk onderzocht, zij storen zich daar niet aan, maar zijnde als instrumenten van de Heilige Geest, spreken zij uit de waarachtige kennis, opdat de Raad - hetzij zij het aannemen, hetzij zij het niet ter harte nemen, dat maakte daarin geen verschil - zou weten, hoe de zaken staan.

Hier wordt dus, met één woord, alles buiten Jezus Christus weggevaagd, als weggemaaid. Buiten Zijn Persoon geldt er niets. Buiten Zijn Persoon en arbeid geldt noch deugd, noch plicht, noch goed werk. Niets! Waarom niet? Immers hierom: omdat het beste werk nog maar afkomstig is van een gevallen mens, dus met zonde bevekt. Al wordt het door een mens aangemerkt als een goed werk, maar die vlekkeloze, reine, heilige Majesteit kan het niet behagen. Dat kan toch niet! De zaligheid is zó volkomen in Christus (al wat tot zaligheid nodig is, is in Hem), dat onze goede werken geen gerechtigheid voor God kunnen zijn.

Het is niet zó gesteld, dat er in de eerste plaats van een mens gevorderd wordt dat hij wat moet doen, zèlf wat moet werken om Gode aangenaam te zijn, zich Hem welgevallig moet maken en dat het tekort van de mens dan aangezuiverd wordt door Christus en de genade! Neen, de zaligheid is in geen ander. Daarom werd Jezus' naam door de engel genoemd: "Jezus; want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden."

Dáártoe is Hij van God verordineerd om van zonden te verlossen. Zalig maken is toch, van zonden verlossen?! Als nu de zaligheid in geen Ander is, dan is de inhoud daarvan: wilt gij, wil ik, wil enig mens rein en heilig voor God zijn, dan moet het in Christus Jezus zijn. Daarbuiten zijn wij het níet.

Wat zegt Petrus hier dus kortweg tegen de kerkelijke overheden? Gij staat in uw zonden, gij zijt verwerpelijk voor God. Want de zaligheid is in geen Ander, alleen in Christus. Dan heeft men dus nodig om in Jezus Christus gevonden te worden, dat is: door het geloof met Hem verenigd te zijn. Dàn is men zalig; daarbúiten niet.

Daar het alzó met het werk des heils gesteld is, dan is het als een vanzelfsprekende zaak, dat, al wat er gedaan wordt - door wie ook -om zichzelf uit het moeras van zonden en ellende te helpen, als bij de handen moet afbreken. Dat kan niet anders. Als God er Zijn zegen aan gaf, dan zou Hij daardoor Zijn Woord tegenspreken. Want Hij heeft Zijn Zoon tot een volkomen Zaligmaker gegeven, en de zaligheid is in geen Ander. Alles moet dus uit Jezus Christus voortkomen en niet uit ons.

Daarom heeft Hij Hem in deze wereld gezonden, in ons vlees en onze natuur, opdat Hij Eén voor allen het oordeel zou dragen. In lijden en in gehoorzaamheid, in leven en in sterven, Zich volmaakt Gode zou opofferen tot een verzoening voor de zonden, tot herstel en gemeenschap met God, tot wederaanneming ten leven. Daartoe heeft God Hem uit de doden opgewekt, om wat Hij in vernedering en in lijden en sterven verwierf, ook uit staat van verhoging te kunnen schenken en toepassen.

Het is een volmaakt werk Gods. "Al deze dingen -zegt de apostel- zijn uit God." Daarom -wie het is, is het- bij wie alles buiten Christus omver valt, laat dat dan een vanzelfsprekende zaak zijn. Dat kàn niet anders! Want, als de zaligheid in Hem is en in geen ander, dan moeten wij buiten Hem geen zaligheid kunnen vinden. Als er buiten Hem zaligheid gevonden wordt, is het vermening, inbeelding, zijn het eigen gedachten.

De apostel voegt er nog bij: "Want er is ook onder de hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welke wij moeten zalig worden." Dat juist zulke woorden uitgesproken zijn: "Want er is ook onder de hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is." De apostel had toch evengoed kunnen zeggen, dat er op aarde geen andere naam gegeven is? Is dat niet hetzelfde als: "Onder de hemel?"

Het is wel van dezelfde inhoud, maar wij worden hier tegelijk nog ergens anders bij bepaald. Want, wat is de bedoeling, wat is de wens van iemand, die met zijn zonden vastloopt, die gewaar wordt: ik ben God kwijt, van Hem, mijn Schepper, de Oorsprong gescheiden? Zo'n mens probeert - als het kon - om in engelenreinheid ten hemel op te klimmen. En wát kunnen wij klaarmaken? Wanneer wij denken, één zonde te boven gekomen te zijn, dan steken er wel tien andere daarvoor de kop op.

Wij kunnen niet ten hemel opklimmen om ons Gode aangenaam en welgevallig te maken. Hier, op dit laag benedenrond, onder de hemel, zijn wij God kwijt, zijn wij van de Oorsprong gescheiden en kunnen ons niet tot Hem opheffen.

Maar, nu is Hij zo'n minzame, liefderijke Majesteit, dat Hij in Zijn Zoon tot ons is neergedaald, tot ons is afgekomen, daarin openbaar brengend Zijn eeuwig liefdehart tot zaligheid. Openbaar brengend wat er in Zijn hart is, namelijk: dat Schepper en schepsel weer ten nauwste verenigd, wederom bij elkander zouden zijn.

Waar wij dan ook heen zouden gaan, van noord- tot zuidpool, van oost tot west, al zouden wij hier nòg zo'n vroom mens worden en met nòg zulke vrome mensen omgang hebben, al vonden wij een plaats waar de goddeloosheid van deze wereld, zoals die heden ten dage werkt, niet te bespeuren zou zijn, ja, al zouden wij geheel alleen op de heide of in een woestijn wonen, ver verwijderd van alle goddeloosheid, al zou het zelfs zo zijn dat het verderf dat van nature in de mens is, door zuchten, tobben enz. ten onder lag, dan ... zijn wij nòg in een gescheiden staat! Willen wij zalig worden, dan moeten wij bij Jezus Christus terecht komen. Door Hèm moeten wij zalig worden, buiten Hem kàn dat niet!

Nu gebruikt die aanbiddelijke God, om ons duistere mensen te verlichten, vooreerst de verkondiging van Zijn Woord, daar het geloof uit het gehoor is, en het gehoor door het Woord Gods is. Ook doet Hij het door het gebruik van de sacramenten, om ons op te leiden tot de eeuwige offerande van Jezus Christus eenmaal aan het kruis geschied.

Wij lezen nergens in de Bijbel, dat Abraham of één der andere heiligen, gebeden heeft om een teken des verbonds der besnijdenis. Dat is vrije gave Gods geweest. Hij sprak tot Abraham toen hij negenennegentig jaar was: "Wandel voor Mijn aangezicht, en zijt oprecht! Mij aangaande, zie, Mijn verbond is met u; en gij zult tot een vader van menigte der volken worden! En Ik zal Mijn verbond oprichten tussen Mij en tussen u, en tussen uw zaad na u in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God, en uw zaad na u." Toen stelde God het teken der besnijdenis in, zeggende: "En dat zal tot een teken zijn van het verbond tussen Mij en tussen u. Een zontje van acht dagen zal u besneden worden, al wat mannelijk is in uw geslachten." Zelfs gebod Hij daarvan onder Israël, dat, zo dat niet zou geschieden, zij uitgeroeid zouden worden in het midden van Israël.

Van Mozes lezen wij, dat, toen hij opging naar Egypte, de HEERE hem tegenkwam en hem zocht te doden. Maar, toen Zippora, zijn vrouw zag wat er aan de hand was (immers, de dood was er op bedreigd), greep zij een mes en besneed haar zoon, zeggende: "Voorwaar, gij zijt mij een bloedbruidegom!" Dan lezen wij daar: "En Hij liet van hem af. Toen zei zij: "Bloedbruidegom! vanwege de besnijdenis."

Door de dood van Christus, door Zijn bloedstorting, is alle bloedstorting opgehouden, en is de Doop in de plaats van de besnijdenis gekomen.

Wie heeft gebeden om het teken des verbonds door de Doop? Niemand! Ook dat is een gave Gods. Door de Doop wordt ons voorgesteld dat wij onrein zijn, maar dat, gelijk het water de onreinheid des lichaams wegneemt, alzo het bloed en de Geest van Christus ons reinigen van al onze zonden. Let wel, dat er in het teken des verbonds tegelijk begrepen ligt, dat er geen sprake is van "doen", maar van: "Dat er gedaan ís."

God spreekt Zich dus uit door Woord en sacrament: de zaligheid is in geen ander, en dat er onder de hemel ook geen andere Naam is, Die onder de mensen gegeven is, door Welke wij moeten zalig worden. God heeft Zijn Zoon gegeven om zalig te maken. Al het doen van een mens is in strijd met de openbaring van God. Wat vraagt God dan van ons? Wat Hij van ons vraagt kunnen wij in het Evangelie lezen. De Joden kwamen eens tot Jezus, zeggende: "Wat zullen wij doen, opdat wij de werken Gods mogen werken?"

Zijn antwoord was: "Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem, Die Hij gezonden heeft." Jezus wil dus te kennen geven: als gij Gode aangenaam wilt zijn, dan moet gij uw eigen werken wegwerpen en moet gij het werk Gods erkennen, want Hij heeft Mij gezonden, opdat Ik u zaligen zou.

Verstaan wij nu niet, dat wij buiten Christus niets dan teleurstelling moeten opdoen? Dat kàn niet uitblijven. Maar, wij kunnen de grootste meevallers opdoen, als onze staat zó open komt en de grootheid van onze zonde zó gekend wordt, dat wij niet meer weten wat wij moeten beginnen. Want als wij het zèlf niet meer weten, wat blijft ons dan anders over dan: "Is er bij U nog een weg, een middel, waardoor ik de welverdiende straf kan ontgaan en tot genade kan komen? Is er bij U nog uitkomst?" Dan moeten wij van onszelf gaan afzien. Die zaken wil Hij ons dan vooreerst ontdekken, en als wij tot een onderwerp geschikt zijn, ook geven.

Indertijd was er een jongen die - toen hij uit militaire dienst kwam - zijn oorspronkelijke baan kwijt was. Hij was schoenmakersknecht en streng katholiek. Doordat hij geen werk had, maar er wel steeds naar zocht, kwam hij uiteindelijk bij een protestantse baas terecht, die een waar kind van God was. Daar kon hij in dienst komen, en omdat het zo ver van zijn huis was, kon hij er ook, heel de week, blijven slapen.

Vóóraf was echter het zeggen van die baas: "Je kunt bij ons in de kamer eten, maar, ik houd mij aan mijn gewoonte: wij bidden voor het eten en lezen na het eten een hoofdstuk uit de Bijbel en danken dan. Wil je daar niet bij zijn, dan kun je ook in de keuken eten, dat moet jezelf weten. Maar de regels van het huis verander ik er niet voor."

Die knecht dacht: laat ik ook maar in de kamer eten, dat is toch wel zo gezellig dan in de keuken. Zodoende hoorde hij die man in het gebed als een kind tot zijn Vader naderen. Ook hoorde hij uit Gods Woord lezen. Op het laatst werd hij zelfs nieuwsgierig en begon de Bijbel te lezen, waardoor er twijfel aan het werk ging omtrent zijn geloof.

Ten slotte kwam het zó ver, dat heel zijn godsdienst ondersteboven ging. Want hij zag, dat zijn geloof alleen bestond in goede werken, plichten, gebeden, kerkgaan enz. Daaronder kreeg hij het zo doodsbenauwd, hij wist niet meer waar hij het zoeken moest. Want als een mens zijn godsdienst ontvalt, en er open komt dat hij - zoals een blad van de boom valt - in Adam van God is afgefallen en dat God daarover de drievoudige dood heeft uitgesproken, als er dan niets overblijft, alles wegvalt, dan is het een verloren zaak! Want de zaligheid is in geen ander, die is in Christus, namelijk vergeving van zonden en aanneming bij God. Dat moet ons gegeven worden.

Op een morgen had die knecht het zo benauwd, dat hij tegen de zoon van zijn baas zei: "Als ik nu mijn geloof afzweer en ik ga naar jullie kerk en doe net als jullie met zo'n boek en ik ga ook aan het Heilig Avondmaal, kan ik dan zalig worden?"

Die jongen antwoordde: "Ben je nu helemaal! Denk je dat wij driekwart of half rooms zijn? Nee hoor, er staat in de Bijbel: "Wanneer gij zult gedaan hebben al hetgeen u bevolen is, zo zegt: Wij zijn onnutte dienstknechten; want wij hebben maar gedaan, hetgeen wij schuldig waren te doen."

Die knecht zei: "Maar dàt kan ik niet geloven!" "Ja - zei die zoon - het staat er werkelijk", en ging tegelijk naar zijn vader om te vragen waar het stond van die onnutte dienstknecht. "Oh - was het antwoord - dat is in Lukas 17; lees dat hoofdstuk maar door, dan zal je het wel vinden."

De Bijbel genomen, Lukas 17 opgeslagen en dat gelezen, en ja, het wàs zo. Daar slaat bij die knecht de schrik zó om het hart (je moet denken: als je àlles doet, en je bent dan nog een onnutte dienstknecht!) dat hij de trap oprent naar zijn kamer al roepend: "Dan is het voor eeuwig kwijt", en daar neervalt. Terwijl hij naar boven holde, begon de zoon van zijn baas luidkeels te zingen: "Dat 's HEEREN zegen op u daâl" ... en wat er verder volgt uit Psalm 134. Als die knecht later vertelde wat er toen gebeurd was, dan zei hij: "Wat die zoon daar beneden zat te zingen, dat bevestigde Christus aan mij; Hij ging Zijn genade over mij aan het uitstorten." Want de zaligheid is in geen ander.

Hoe is het nu onder ons? Bij wie staat Christus en Zijn genade hoog? Wie heeft Zijn Middelaarsarbeid nodig? Ons wordt door het Evangelie genade aangeboden en het wordt in het sacrament des Doops bevestigd dat Hij ons wil reinigen en ons zodanig wil inlijven en aannemen tot Zijn kinderen, alsof wij het van nature waren. Aan die roomse jongen werd het bevestigd omdat hij het nodig had, want hij kon er niet meer buiten; het was tòch een verloren zaak.

Wat ik u bidden mag, och, geeft daar acht op, want wij staan al gauw te hoog, wij zijn nooit te laag. Christus is gekomen om te zoeken en te zaligen wat verloren is. Laat het dan geen dode belijdenis, geen dood dogma zijn dat Jezus Christus Zaligmaker is, maar laat het zaken zijn die ingang vinden in ons hart. Als in Hem alles is wat tot het leven nodig is, dan moet ik dat ontvangen, daarbuiten ben ik rampzalig, moet ik omkomen. Mij baat geen belijden van de christelijke religie, maar ik heb nodig de bediening van die eeuwige Geest, opdat die schatten en zegeningen die Christus verworven en verdiend heeft, mij geschonken worden. Toe, laat dat toch in ons werken.

Hoe liefderijk spreekt Christus in het Evangelie van Johannes in hoofdstuk 14: "Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven." Christus zegt daar niet: Ik zal u wel wat onderwijs geven omtrent de zaligheid en de weg. Néén, dat zegt Hij niet, maar: "Ik ben de Weg." Christus wil dus te kennen geven: buiten Mij is er geen weg; buiten Mij moet gij de eeuwige dood sterven.

Hij voegt er nog bij: "Ik ben de Waarheid", (niet: gij zoudt wel wat waarheid in u moeten hebben, want gij zijt zo diep gezonken, gij zijt God kwijt en satan toegefallen). Hij is de Waarheid! Laten wij dan bij onszelf geen waarheid zoeken, want in ons woont: leugen, bedrog, verkeerdheid, goddeloosheid. Ja, er is geen draad goed bij ons, wij zijn àlles kwijt, wij hebben àlles verspeeld wat wij in het gericht van God nodig hebben. Christus is de Waarheid.

Ten derde staat er: "En het Leven", waarin Hij te kennen wil geven, dat wij buiten Hem niets kunnen tasten, vinden of beleven dan de dood. Hij is het Leven. Christus is de volkomen Zaligmaker. Zijn wij alles kwijt, hebben wij niets meer over gehouden; als dat wáár is, dan moet Christus de volkomen Middelaar zijn! Dan moet àlles in Hèm zijn. Want als er iets van òns moet komen - en er is niets - dan is het fout. Inderdaad! Máár ... nu is alles in Hèm.

Waarin bestond het beeld Gods? Toch in: kennis, gerechtigheid en heiligheid. En hoe is Christus? Paulus zegt: "Die ons geworden is wijsheid van God (hebben wij rechte kennis nodig? Hij is ons tot wijsheid), en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing; Opdat het zij, gelijk geschreven is: Die roemt, roeme in de Heere." In Zijn Persoon is al hetgeen ons nodig is, al wat wij er buiten tobben is fout. Wij moeten bij Hèm zijn.

Als wij dan leren kennen en vervolgen te kennen, hoe diep, díep, DIEP wij gezonken zijn, waartoe is dat dan? Nergens anders toe dan dat wij Christus Jezus nodig zouden hebben. Legt het dan niet naast u neer, maar als ellende, zonde, verderf, ongeluk, ons overheersen, werpt u dan in het verborgene eens op de grond neer, en belijdt voor Hem: "Hier ligt één stuk verderf; ik heb niets dan zonde en ongerechtigheid." Dan moet maar eens uit de geprangdheid voor de dag komen: "O, Heere Jezus!" Want Hij wil door ons genood worden, door ons geëerd en erkend zijn. Beproeft Hem daarin eens! Hij is zondaren goed, daar wil Hij mee delen.

Leest daarom ook eens met aandacht in het Evangelie van een zondaar, een tollenaar, een Mattheüs, die in het tolhuis zat. Jezus komt voorbij en roept hem: "Volg Mij". De man verlaat het tolhuis en alles wat hij heeft, en gaat Jezus na. Ook bereidt hij Hem een maaltijd en zegt tegen alle tollenaars en zondaren uit de buurt: "Komt, want Jezus is bij mij!" Hoe kwam dat? Wel, hij heeft de verborgenheid wat verstaan dat Jezus zondaars aanneemt; dàt is Zijn ambt! Hij wil met hen delen. Hij roept geen "goede mensen", maar tollenaars. Hij had hem óók geroepen en wilde anderen óók wel hebben, want: Hij wil van zonden verlossen.

Wanneer er dan "goede mensen" zijn, Farizeeën, Schriftgeleerden enz. die zich daaraan stoten, zeggende tot Zijn discipelen: "Waarom eet uw Meester met de tollenaars en zondaren?", dan is Jezus' woord: "Die gezond zijn hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn." Als wij nu niet "ziek" van onze zonden worden, dan hebben wij Jezus niet nodig. Daarom is ons zo noodzakelijk, om onze geestelijke krankheid te kennen.

"De zaligheid is in geen ander; want er is ook onder de hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welke wij moeten zalig worden." Daarom valt alles buiten Jezus Christus weg. Geve God, dat wij dat in onze gezonde dagen mogen ervaren, dat ons alles buiten Jezus Christus ontvalt, want, o, wee onzer, als wij buiten Jezus Christus grond, bedekking, ruimte, of betrouwen hebben. Want wanneer wij in het gericht van God komen, dan ontvalt ons alles wat zijn oorsprong niet uit God heeft.

Bij de dood ontvalt ons alles buiten Christus. Als Hij dan ons deel niet is, dan schieten wij er naakt, ontbloot en alleen over, waar het einde van is om eeuwig te verzinken ter plaatse waar de worm niet sterft en het vuur niet wordt uitgeblust. Zitten wij dan met de ellende, dat wij buiten Christus niets hebben dan verderf en ondergang, pakt het op en weest getroost, daar, door het Evangelie ons aan het hart gebracht wordt dat de zaligheid in geen ander is.

Laat dan uw zonde en de ellende van uw staat u tot Hem uitdrijven. Hebben wij niets anders dan Hem, het is op zijn plaats. In zoverre wij genade en aanneming verkregen hebben, dat wij dan weten wat ons past, om ons dicht bij Hem te houden, bij Wie wij nooit anders dan meevallers hebben opgedaan. Maar buiten Hem hebben wij niets dan teleurstellingen.

Dat God het aan ons heilige, zegene en dienstbaar stelle, in vorming en toebereiding in Zijn kennis tot Zijn hemelhof en Koninkrijk, om nog eens eenmaal de kroon van overwinning voor dat Godslam neer te werpen, zeggende: Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, en gemaakt tot koningen en priesteren Gode en de Vader, tot in alle eeuwigheid. Amen.

Slotzang.

Psalm 72: 1

Geef, HEER, de Koning Uwe rechten, ...

Zegen.

Ga voort heen in vrede en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van Onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen.